

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobce: **M. D., IČ ...**
sídlem Ch.
zastoupen daňovým poradcem Ing. Romanem Landgráfem
sídlem Ke Kačí louži 3, Plzeň

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Karlovarský kraj**
sídlem Krymská 2a, 360 01 Karlovy Vary

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2018, č. j. 842499/18/2403-50521-403437

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2018, č. j. 842499/18/2403-50521-403437 se zamítá.
- II. Návrh na snížení penále, stanovených dodatečnými platebními výměry žalovaného ze dne 28. 4. 2017 čj. 552414/17/2403-50521-403437 a čj. 552866/17/2403-50521-403437, se odmítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou ze dne 14. 11. 2018 domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo podle § 259a a § 259c zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*daňový řád*“) rozhodnuto o žádosti žalobce ze dne 20. 8. 2018 o prominutí penále stanovených dodatečnými platebními výměry ze dne 28. 4. 2017 čj. 552414/17/2403-50521-403437 a čj. 552866/17/2403-50521-403437 (dále jen „*sporné penále*“) tak, že se penále promíjí v částce 43 164 Kč.

II.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě namítl, že žalovaný napadeným rozhodnutím prominul žalobci jen 37,5% sporných penále, přestože žalobce požadoval prominout dvojnásobek této částky, což zákon umožňuje. Nižší snížení sporného penále žalovaný odůvodnil tím, že žalobce ohledně zcela jiných daní (daň z příjmů ze závislé činnosti a daň z příjmů vybíraná srážkou) podal vyúčtování v písemné podobě, ačkoli je měl podat elektronicky. Šlo tedy o ryze marginální formální pochybení bez fiskálního dopadu, kdy předmětná vyúčtování žalobce podal včas a vyžadovaná forma podání byla důsledkem převratně nové, daňovými subjekty nezažité, právní úpravy. Žalobce zdůraznil, že splnil všechny podmínky pro prominutí penále stanovené v pokynu Generálního finančního ředitelství GFR-D-21 čj. 4260/15/7100-40123 ze dne 12. 2. 2015 (dále jen „*Pokyn*“), vyjma té jediné popsané. Z toho žalobce dovodil, že žalovaný provedl správní uvážení nesprávně, resp. že překročil meze správního uvážení, resp. že uvážení použil způsobem proti smyslu a účelu zákonné úpravy, resp. své uvážení zneužil. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.
3. Žalobce dále uvedl, že alternativně tvrdí, že došlo ke stanovení sporného penále ve zjevně nepřiměřené výši, protože marginální formální pochybení žalobce vedlo k významnému odepření prominutí penále. Z toho žalobce dovodil žalobní požadavek, aby soud sporné penále snížil o částku 42 504 Kč, resp. 43 824 Kč.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a dodal, že žalobce nenapadl odvoláním platební výměry na pokuty za nesprávnou formu daňových podání žalobce a stvrdil tak své pochybení. Žalovaný zdůraznil, že penále vzniká ze zákona a plným neprominutím penále nemůže dojít k žalobcem tvrzenému stanovení sankce ve zjevně nepřiměřené výši. Bylo by v rozporu se zásadou legitimního očekávání, kdyby žalovaný v rozporu s Pokynem žalobci prominul více ze sporného penále s odůvodněním, že pokuta byla uložena za malý prohřešek nebo za nesplnění nezažité nové povinnosti.
5. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu žalobce pro nedůvodnost zamítl.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

6. Žalovaný se z účasti u jednání soudu řádně předem omluvil a soud proto jednal v jeho nepřítomnosti.
7. Žalobce na jednání setrval na svých dosavadních tvrzeních a zdůraznil, že snížení

prominutí penále bylo nepřiměřené marginálnímu pochybení, jímž bylo odůvodněno. Žalobce požadoval moderaci výše prominutého penále.

V.

Posouzení věci soudem

8. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VI.

Rozhodnutí soudu

9. Soud neshledal žalobu proti napadenému rozhodnutí důvodnou.
10. Podle § 2 odst. 5 daňového řádu se příslušenstvím daně rozumí mj. penále, jsou-li ukládány nebo vznikají-li podle daňového zákona. Penále sledují osud daně.
11. Podle § 259 odst. 1, 2 a 4 daňového řádu platí, že pokud zákon stanoví orgánu veřejné moci pravomoc zcela nebo částečně prominout daň nebo příslušenství daně, lze tak učinit na základě žádosti daňového subjektu nebo z moci úřední. K prominutí daně i příslušenství daně může dojít od vzniku daňové povinnosti až do doby uplynutí lhůty pro placení daně, a to i poté, kdy došlo k její úhradě. Proti rozhodnutí ve věci prominutí daně nebo příslušenství daně nelze uplatnit opravné prostředky.
12. § 259a odst. 1 daňového řádu stanoví, že daňový subjekt je oprávněn požádat správce daně o prominutí části penále, pokud byla uhrazena daň, v důsledku jejíhož doměření povinnost uhradit penále vznikla. Odst. 2 stanoví, že správce daně na základě posouzení rozsahu součinnosti daňového subjektu v rámci postupu vedoucího k doměření daně z moci úřední může prominout až 75 % penále a není při tom vázán návrhem daňového subjektu.
13. § 259c odst. 1 daňového řádu stanoví, že při posouzení žádosti o prominutí příslušenství daně správce daně zohlední četnost porušování povinností při správě daní daňovým subjektem.
14. Institut prominutí daňových dluhů byl vždy vnímán jako milost ze strany státu, jako výjimečné osvobození konkrétního případu od daňové povinnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2014, č. j. 8 Afs 63/2013 – 30). Jedná se o výjimku z pravidla, že povinnosti uložené pravomocnými a vykonatelnými individuálními správními akty je nutno splnit, a proto je nutno ji interpretovat restriktivně.
15. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. března 2019, č. j. 4 Afs 342/2018 - 36, dospěl k následujícím závěrům: „Je třeba předeslat, že jak vyplývá již ze samotného znění § 259b odst. 2 a 3 daňového řádu, na prominutí úroku i při splnění zákonných předpokladů (tj. žádost daňového subjektu a úhrada daně, v důsledku jejíhož neuhrazení úrok vznikl) není nárok. Vyhovění této žádosti, jakož i rozsah prominutí úroku je totiž vázáno na úvahu správního orgánu. Nejvyšší správní soud judikoval již k obdobnému oprávnění správce daně prominout daňový nedoplatek dle § 65 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků: „Zda správce daně daňový nedoplatek promine, závisí na jeho správním uvážení. Správní uvážení však nelze chápat jako prostor pro libovůli správního orgánu, nýbrž jako relativně abstraktní vymezení kritérií relevantních pro posuzování rozhodovaných případů, které správnímu

orgánu umožňuje v určité míře reagovat na měnící se podmínky. (...) Zákon nemůže delegovat na exekutivu (ani na justici) právo činit libovůli. Může pouze ve větší či menší míře abstrakce definovat podmínky, za kterých exekutiva (či justice) rozhoduje o subjektivních právech jednotlivců. Z těchto základních východisek pak musí vycházet i moderní koncepce správního uvážení. (...) Základní práva a ústavní principy tak znamenají samozřejmé a přirozené implicitní omezení jakékoli, i nejširším způsobem definované diskreční pravomoci exekutivy; do katalogu pravidel takto omezujících diskreční pravomoc lze jistě řadit zejména povinnost správního orgánu respektovat principy rovnosti, požadavek racionality kritérií pro posuzování kauz, o nichž je rozhodováno, a proporcionality, jakož i požadavek konat v souladu se smyslem a účelem dané konkrétní diskreční pravomoci a vázanost správního orgánu svojí vlastní správní praxí (pohybuje-li se tato intra legem). ‘Nad rámec’ implicitních omezení diskrečního oprávnění pak k nim přistupují omezení explicitní, vyjádřená zákonem stanovenými kritérii pro rozhodování.“ (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2006, č. j. 2 Afs 207/2005 - 55). *Toto správní uvážení svěřené správci daně sice nevylučuje soudní přezkum rozhodnutí o částečném či úplném nevyhovění žádosti o prominutí úroku, avšak soudní přezkum se musí zaměřit na to, zda správce daně aplikaci tohoto uvážení založil na řádně zjištěném skutkovém stavu, zda užil zákonná kritéria (jak ta zákonem výslovně stanovená, tak i kritéria vyplývající z ústavního pořádku, např. zákaz diskriminace či ochrana legitimního očekávání založeného na ustálené správní praxi) a zda správní uvážení při rozhodování o žádosti daňového subjektu řádně a logicky odůvodnil.“*

16. Na prominutí daně či příslušenství daně není právní nárok (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2014, č. j. 4 Afs 97/2014 – 56, popř. rozsudek téhož soudu ze dne 5. 5. 2016, č. j. 9 Afs 300/2015 – 34). Právem, které daňovému subjektu v této souvislosti přísluší, je krom běžných procesních práv účastníka takového řízení nanejvýš právo na to, aby se správní uvážení dělo v zákonných mezích a nedošlo k jeho zneužití [srov. shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2017, č. j. 5 Afs 138/2016 – 74, bod 39, či rozsudek téhož soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 8 Afs 85/2007 – 54, který se zabývá problematikou soudního přezkumu obdobného institutu (prominutí daně podle § 55a zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů)]. Obdobně např. v odůvodnění rozsudku ze dne 27. 6. 2013, č. j. 1 Afs 1/2013 – 47 (bod 19), Nejvyšší správní soud konstatoval, že v rámci soudního přezkumu rozhodnutí o prominutí daně či jejího příslušenství je třeba posuzovat dva aspekty, tj. zda bylo takové rozhodnutí vydáno v řádném řízení vedeném v souladu se zákonem a zda toto rozhodnutí nebylo zatíženo případnou svévolí rozhodujícího orgánu.
17. Podle rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 7. července 2015, č. j. 2 Afs 81/2015, a ze dne 27. 6. 2013, č. j. 1 Afs 1/2013 – 47, jejichž závěry jsou plně aplikovatelné na posuzovaný případ, platí ve vztahu k pokynům vrcholného daňového orgánu, že „*tento pokyn není obecně závazným právním předpisem a správce daně by se od něho v odůvodněných případech mohl odchýlit; na druhou stranu však správci daně nelze vytýkat, že se tímto pokynem řídil a postupoval podle instrukcí v něm uvedených.*“
18. Podle judikatury správních soudů tedy nelze za pochybení správce daně považovat, že při rozhodování užil Pokyn, obzvláště dovolával-li se ho ve své žádosti o prominutí penále sám daňový subjekt. „*Jak již bylo uvedeno výše, rozhodnutí o prominutí daně, resp. příslušenství daně je rozhodnutím vydaným na základě správního uvážení. Aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly, vydalo Generální finanční ředitelství pokyn D – 21, který (mimo jiné) vymezuje skutečnosti, při*

jejichž existenci je vyloučeno rozhodnout o prominutí příslušenství daně. Byť tento pokyn není obecně závazným právním předpisem a správce daně by se od něho v odůvodněných případech mohl odchýlit, správci daně nelze vytykat, že se tímto pokynem řídil a postupoval podle instrukcí v něm uvedených, pokud tento pokyn nebyl v rozporu se zákonem (což v daném případě nebylo žalobcem tvrzeno a ani soud k takovému závěru nedospěl). Pokyny řady D jsou totiž obecně pro správní orgány závazné (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2013, č. j. 8 Afs 80/2012 – 49, bod 40, popř. rozsudek téhož soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Ans 1/2005 – 57, publikovaný pod č. 605/2005 Sb. NSS; srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2006, č. j. 2 As 7/2005 – 86, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2007, č. j. 7 Afs 45/2007 – 251, publikovaný pod č. 1383/2007 Sb. NSS).“ (viz rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 20. června 2018, čj. 52 Af 46/2017–97).

19. Podle Pokynu existují pro posouzení rozsahu prominutí penále dvě kritéria, a to součinnost daňového subjektu v rámci postupu vedoucího k doměření daně z moci úřední dle § 259a odst. 2 daňového řádu a četnost porušování povinností při správě daní daňovým subjektem podle § 259c odst. 1 daňového řádu (část II. 3. Pokynu). Četnost porušování povinností daňovým subjektem při správě daní je předmětem regulace v části II. 3. B. Pokynu, kde je v bodě 4 výslovně uvedeno, že byla-li v posledních třech letech daňovému subjektu alespoň dvakrát pravomocně uložena pokuta za nesplnění povinnosti nepeněžitě povahy dle § 247a daňového řádu, bude prominutí penále sníženo o 50%.
20. V posuzované věci není mezi účastníky sporu o výchozím skutkovém stavu: Dne 20. 8. 2018 podal žalobce žádost o prominutí sporného penále. V žádosti odkázal na Pokyn a tam stanovené podmínky s tím, že ve vztahu k posuzované klíčové otázce uvedl, že v posledních třech letech mu nebyla pravomocně uložena žádná pokuta za nesplnění povinnosti nepeněžitě povahy (bod 5d žádosti). Žalobcem v žalobě nespоровanou skutečností je, že v posledních třech letech žalobci byla pravomocně uložena pokuta za nesplnění povinnosti nepeněžitě povahy, protože mu byla dvakrát uložena pokuta za nesplnění povinnosti učinit elektronicky podání čj. 214811/15/2403-50521-403371 (vyúčtování daně z příjmů ze závislé činnosti za rok 2014) a čj. 214833/15/2403-50521-403371 (vyúčtování daně z příjmů vybírané srážkou za rok 2014), když za tato porušení povinnosti žalobcem byly žalobci uloženy pokuty platebními výměry ze dne 30. 9. 2015 čj. 826980/15/2403-50521-403371 a 826979/15/50521-403371, které nabyly právní moci dne 31. 10. 2015 (dále jen „Pokuty“).
21. Napadené rozhodnutí je ve vztahu ke klíčové sporné otázce (ostatním účastníkům nespоровaným kritériím prominutí penále není důvodu se věnovat) odůvodněno tím, že není pravdou tvrzení v žádosti, že v posledních třech letech žalobci nebyla pravomocně uložena žádná pokuta za nesplnění povinnosti nepeněžitě povahy, protože mu byly v uvedeném časovém období uloženy Pokuty. Napadené rozhodnutí je pečlivě a srozumitelně odůvodněno a je zřejmé, že žalovaný hodnotil všechna kritéria stanovená v daňovém řádu a Pokynu pro prominutí penále a jednotlivě ke každému z nich s odkazem na daňový řád a příslušnou pasáž Pokynu uvedl, proč je má za splněnou, když jedinou nesplněnou podmínku shledal v uložení Pokut. V souladu s Pokynem z tohoto důvodu proto snížil prominutí penále z 75% na 37,5%.
22. Soud vzhledem k žalobním námitkám žalobce především posuzoval, zda žalovaný užil správně správní uvážení ve vztahu k hodnocení podmínky pro prominutí penále, že žalobci v posledních třech letech nebyla pravomocně uložena žádná pokuta za nesplnění

povinnosti nepeněžitě povahy. Pro toto posouzení bylo významné, že sám žalobce k této skutečnosti tvrdil ve své žádosti o prominutí penále nepravdu, kdy Pokuty zamlčel. V žádosti žalobce netvrdil, že by mu byly Pokuty uloženy, ani že existují důvody, proč by v souladu s Pokynem, na nějž žalobce v žádosti odkázal, při rozhodování o prominutí penále k Pokutám nemělo být přihlíženo. Za této situace žalovaný nijak nepochybil, když postupoval zcela v souladu s Pokynem a prominutí snížil o částku tam uvedenou z důvodu uložených Pokut. Se skutkovými tvrzeními snižujícími závažnost protiprávního jednání žalobce a porušení daňové povinnosti přišel žalobce až v žalobě, kdy však soud podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází při přezkoumání napadeného rozhodnutí výhradně ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Již toto musí být důvodem pro posouzení základní žalobní námitky žalobce za nedůvodnou.

23. Soud s odkazem na výše uvedené rozhodnutí Nejvyššího správního soudu konstatuje, že v rámci soudního přezkumu rozhodnutí o žádosti o prominutí příslušenství daně se posuzuje, zda byl postup správce daně v souladu se zákonem a zda nebylo jeho rozhodnutí zatíženo svévolí. Věcný soudní přezkum správního uvážení správce daně v rozhodnutí o žádosti o prominutí příslušenství daně odůvodněného Pokynem spočívá v tom, zda správce daně aplikoval své správní uvážení na řádně zjištěném skutkovém stavu, zda užil zákonná kritéria a zda správní uvážení při rozhodování o žádosti daňového subjektu řádně a logicky odůvodnil. V tomto směru soud posuzoval jednotlivé žalobní námitky.
24. Namítal-li žalobce, že Pokuty mu byly uloženy ohledně jiných daní, než kterých se týká sporné penále, pak jde o námitku irelevantní. Z daňového řádu ani z Pokynu nevyplývá, že by mělo výši prominutého penále ovlivnit to, zda byly Pokuty žalobci uloženy v souvislosti s daňovým řízením ve věci totožného druhu daně, z níž bylo vyměřeno penále, nebo z daně jiného druhu. (§ 259c odst. 1 daňového řádu stanoví, že má být zohledněna četnost *porušování povinností při správě daní* daňovým subjektem.)
25. Pokud žalobce namítl, že Pokuty mu byly uloženy za marginální formální pochybení bez fiskálního dopadu, pak i zde jde o námitku irelevantní, protože z daňového řádu ani z Pokynu nevyplývá, že by mělo výši prominutého penále ovlivnit to, za jaké konkrétní pochybení byly Pokuty uloženy, jak formální či neformální pochybení bylo a jaké fiskální dopady způsobilo. V daném případě žalobci byly uloženy pokuty za nesplnění povinností nepeněžitě povahy, kdy nelze úspěšně argumentovat tím, že šlo o povinnosti nezažité, protože neznalost zákona neomlouvá, přičemž žalobce proti uloženým pokutám ani nebrojil odvoláním.
26. Soud shrnuje, že postup správce daně při vydání napadeného rozhodnutí byl zcela v souladu se zákonem a že napadené rozhodnutí není zatíženo svévolí. Žalovaný jakožto Správce daně aplikoval své správní uvážení na řádně zjištěném skutkovém stavu (nesporné Pokuty), užil kritéria stanovená v daňovém řádu a Pokynu a své správní uvážení při rozhodování o žádosti žalobce řádně a logicky odůvodnil. Regulace prominutí penále podle § 259c odst. 1 daňového řádu a čl. II. 3. B. 4. Pokynu předpokládá správní uvážení o „*četnosti porušování povinností při správě daní daňovým subjektem*“. Žalovaný v napadeném logicky a srozumitelně vysvětlil, proč posoudil jednání žalobce, za nějž mu byly Pokuty uloženy, za porušování povinností při správě daní a v jaké četnosti, kdy pokud jde o charakter porušení povinností (nepeněžitě povahy) a jejich četnost (dvakrát za poslední tři roky) odkázal na čl. II. 3. B. 4. Pokynu, který brání tomu, aby bylo žádosti žalobce o prominutí penále vyhověno ve dvojnásobné výši tak, jak se žalobce domáhá. Soud dodává, že aplikací Pokynu je zaručeno, že určitá typová jednání hodnotí správce daně konstantně

při rozhodování o žádostech daňových subjektů o prominutí příslušenství daně jako jednání, jimiž je naplňován neurčitý právní pojem a vytváří tak ustálenou správní praxi. Takový postup připívá k jednotě rozhodování a k právní jistotě daňových subjektů, které žádají o prominutí příslušenství daně, že o jejich žádosti bude rozhodováno všemi správci daně stejně. Jde o aplikaci principu legitimního očekávání podle § 2 odst. 3 správního řádu. Nejvyšší správní soud k tomu judikoval, že „V judikatuře NSS je notorietou, že prostor pro správní uvážení si správní orgán v mezích tohoto prostoru daných zákonem může strukturovat svou vlastní správní praxí, jíž je, vytvoří-li se, zásadně vázán; změnit ji může pouze pro futuro, z rozumných a současně ústavně konformních důvodů a ve vztahu ke všem případům, na něž jeho kompetence při uplatnění správního uvážení dopadá. Z bohaté judikatury NSS lze k této problematice odkázat z novějších rozhodnutí např. na rozsudek ze dne 28. 1. 2015, čj. 6 Afs 101/2014-36, č. 3201/2015 Sb. NSS, věc ALLPACK, body 11-15.“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 10 Afs 65/2018 – 42 ze dne 7. března 2019).

27. Žalovaný nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení, ani je nezneužil, a nedošlo, jak žalobce namítl, ke stanovení sporného penále ve zjevně nepřiměřené výši (napadeným rozhodnutím nebyla sporná penále stanovována) ani k příliš nízkému prominutí penále. Žalobu proti napadenému rozhodnutí soud tudíž shledal nedůvodnou, a proto ji výrokem I tohoto rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. Žalobce v žalobě dále uvedl, že navrhuje, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a „alternativně“, aby soud sporné penále sám snížil o částky uvedené v žalobě. Takový petit soud posoudil jako petit eventuelní, nikoli alternativní. Alternativní petit je totiž podle právní teorie na místě tehdy, má-li žalovaný má právo volby mezi dvěma plněními. Na rozdíl od toho je eventuelním petitem v poměrech občanského soudního řízení požadavek, jímž se žalobce domáhá prisouzení určitého primárního plnění, a pro případ, že během řízení vyjde najevo skutková okolnost, která primární plnění vylučuje, požaduje plnění jiné (eventuelní plnění). V poměrech soudního řízení správního se eventuelní petit v případě žaloby proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. připouští v § 78 odst. 2 s. ř. s. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2005, č. j. 1 As 30/2004 - 82, platí, že „[n]avrhnout moderaci trestu (§ 78 odst. 2 soudního řádu správního) může žalobce před správním soudem jak pro případ, že by neuspěl s návrhem na zrušení rozhodnutí správního orgánu (tedy jako eventuelní petit), tak i samostatně. Návrh na moderaci může být uplatněn i po uplynutí lhůty k podání žaloby, vychází-li z žalobního bodu vzneseného v této lhůtě.“ Soud má tedy z obsahu žaloby za to, že žalobce požadoval zrušení napadeného rozhodnutí, a kdyby s tím neuspěl, tak (eventuelně) zvýšení prominutí sporného penále oproti napadenému rozhodnutí.
29. § 65 odst. 3 s. ř. s. stanoví, že rozhodl-li správní orgán o uložení trestu za správní delikt, může se ten, jestliže byl takový trest uložen, žalobou domáhat též upuštění od něj nebo jeho snížení v mezích zákonem dovolených. Podle § 78 odst. 2 s. ř. s. platí, že rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.
30. Z popsání právní úpravy je zřejmé, že soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. může upustit či snížit trest za správní delikt pouze a jedině

v případě, že žalobou napadeným rozhodnutím rozhodl správní orgán o uložení trestu za správní delikt (srov. § 65 odst. 2 a § 78 odst. 2 s. ř. s.). V posuzovaném případě však napadeným rozhodnutím žádný trest za správní delikt uložen nebyl, zejména nedošlo k uložení penále žalobci. K uložení penále žalobci došlo totiž platebními výměry žalovaného ze dne 28. 4. 2017 čj. 552414/17/2403-50521-403437 a čj. 552866/17/2403-50521-403437, které nebyly žalobou žalobce napadeny. Návrh žalobce obsažený v žalobě na snížení sporných penále, uložených jiným rozhodnutím žalovaného, než které bylo napadeno žalobou, je tudíž podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nepřípustný. Z tohoto důvodu soud výrokem II tohoto rozsudku návrh žalobce na snížení penále, stanovených dodatečnými platebními výměry žalovaného ze dne 28. 4. 2017 čj. 552414/17/2403-50521-403437 a čj. 552866/17/2403-50521-403437, odmítl.

VII.

Náklady řízení

31. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měl právo na náhradu nákladů řízení o žalobě žalobce proti rozhodnutí žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovaný se však práva na náhradu nákladů řízení ve vyjádření k žalobě výslovně vzdal. Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení v případě odmítnutí žaloby. Soud proto výrokem III tohoto rozsudku rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 29. června 2020

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu